

tak mraz, da bi se ga sneženi mož moral veseliti, ali on ga ni bil vesel. Lehko bi bil srečen in je tudi smel biti, ali on ni bil srečen, le k peči si je želel.

„To je čudna bolezen za sneženega moža,“ dejal je pes; „tudi jaz sem imel jedenkrat to bolezen, ali prebótel sem jo. Proč, proč! — Vreme se bode prevrglo!“

In res se je vreme prevrglo; nastopilo je južno vreme. Gorkota je bila vedno večja, in sneženi mož vedno manjši. Nič ni rekel, nič potožil, in to je pravo znamenje. Nekega jutra se je podrl. Ondu, kjer je stal, molelo je nekaj metlišču podobnega k višku. Okolo te reči so ga bili postavili dečki, da bi bil dobro stal.

„Zdaj še le umejem njegovo željo!“ dejal je pes. „Sneženi mož je imel krevljo v telesi. Ona se je premikala v njem. A zdaj je prestal. Proč, proč!“ In kmalu je bilo tudi zime konec.

„Proč, proč!“ lajal je pes. A deklice so prepevale na vrtu:

„Cvetíte vže, cvetice vé,
Vrníte vže se, ptice vé,
Otide skoraj februvár,
Le urno, čakati nikár!“

In kmalu ni nihče več mislil na sneženega moža.

A. B—č.

— x —

Tri lilije sv. Jožefa.

oč se je umikala dnevu; óna noč, v katerej je bilo sv. Jožefu dano povelje, da vzame Jezusa in Marijo ter beži z njima v Egipt. Vže se je razlivala jutranja zárija po gorah in ravninah, in sv. družina je mirno potovala ob zahódnej strani mrtvega morja. Dete Jezušček je počival v Marijnem naročji in sv. Jožef je molil k Bogu. Zdajci se obrne Marija k Jožefu in mu reče. „O kakó me boli, da moraš ti toliko hoditi in toliko neprijetnosti prebijati zaradi deteta in mene!“ — Sv. Jožef jej odgovori: „Ne žali se nad menoj, Marija! Ni mi še znano, kakó sem zaslužil, da je mene nevrednega človeka Bog si izbral za orodje k toliko častnemu opravilu.“ Pri teh Jožefovih besedah se sv. Dete vzbudi ter pogleda Jožefa s toliko prijaznostjo, da se Jožefu lice zažari od veselja. Potem se dete Jezus v Marijnem naročji nekoliko privzdigne ter upogne k zemlji, kakor da bi hotel nekaj imeti. Stale pa so ondu ob cesti bele lilije, na katerih se je jutranja rósá blestela kakor biseri. Sv. Jožef je takój uganil, česa želí Jezušček. Pripognil se je, utrgal lilijo in jo podal sv. Detetu v roke. Jezušček je bil lepe, bele cvetice zeló vesel. Podal jo je Jožefu ter ga milo pogledal, kakor bi hotel reči: Ali spoznaš zdaj, zakaj te je Bog izbral za tako častno opravilo? Sv. Jožef je bil pri tem pogledu napolnjen z milostjo božjo in sladkimi občutki lepóte in veličastva — angelskih kreposti in svete čistosti. Povzdignil je lilijo proti jutranjej záriji in zaklical: „O prelepa lilija, a še lepša čednost, katere znamenje si ti! Deset takih v Sodomi in Gomori, kakor si ti, in še bi stali mesti v svojej prvotnej lepoti. — — — Takó je govoril Jožef, obrnjen k

mrtvemu morju. In glej! zdajci se prikaže iz daljave ženska podoba, ki se mu bliža in vpije: „O nečista, nečista!“ Bila je sirota gobova in je morala daleč od drugih ljudi prebivati. Strašen pogled! Sirota je prosila za kako darilce.

Sv. Jožef je podal lilijo Jezuščku v roke ter je segel v žep po denar, da bi ga dal siroti, ki je prosila daru. Tudi Marija je podarila siroti velik robec, ki ga je zaradi mrzlega ponočnega zraka s seboj imela. „Tudi Jezušček bi tej ubogej ženi rad kaj dal,“ rekel je sv. Jožef, „ako bi ne bil sam takó ubožen, kakor je.“ V tem pogleda sv. Dete ubogo gobovo ženo in jej moli lilijo naproti. „Ali ne vidiš,“ reče sv. Jožef, „da ti otrok ponuja lilijo, pridi in vzemi!“ In žena pristopi ter vzame lilijo iz rok sv. Deteta. Ko je imela belo lilijo v roki, začela je bridko jokati, tresla se je po vseh udih ter s solzami v očeh gledala za sv. družino, ki je odpotovala. Dobila je mnogo od sv. Deteta, dobila je lilijo in ž njo — spoznanje svojega grdega, nesramnega življenja. Zakrila si je lice z ruto prečiste Device in bridko, bridko jokala.

Vže se je mračilo. Noč se je bližala in ž njo je postajalo hladneje. Marija je stisnila božje Detetece k sebi na prsi ter potegnila plašč preko njega; zna se, da bi bila zdaj potrebovala óne rute, ki jo je podarila gobovej siroti. Sv. Jožef videč, da je Marija v skrbéh, vzdihne in reče: „Pač je hudo človeku, kateremu je skrbeti za obleko, živež in prenočišče, kakor nam ubogim begunom. O ubogo Dete, kako se mi smili!“ — Marija pogleda svojega čistega ženina, a hitro se obrne k Detetu nazaj, ki se je pripognilo in stegnilo ročici, kakor bi hotelo nekaj imeti. Bila je zopet lilija ob cesti. Sv. Jožef jo utrga in podá Jezuščku v roki, a ta jo zopet dá Jožefu ter ga ljubeznjivo pogleda. — „Oprosti, Marija!“ klical je Jožef, ker spoznam, da sem nespametno govoril.“ To rekši zapel je psalm: „Kdor prebiva pod brambo Najvikšega.“ V tem je je sveto Dete sladko zaspalo v Marijnem naročji. Takó je prišla sveta družina do ubožne kočé. Gospodar te kočé jih je prav prijazno vzprejel, in kmalu zapazil, da so vsi trije v velikem siromaštvu. Sv. Jožef to videč, reče gospodarju: „Priatelj! pogledjte lilijo, katero držim v roci. Ona ne seje, ne žanje in tudi ne spravlja v žitnice, a vender nosi po konci svojo glavico, ker je nobene skrbi ne teró. Isti Bog, ki skrbi za lilijo na polji, skrbi tudi za nas ubožne ljudi, ki smo ustvarjeni po njegovej podobi.“

Te besede so globoko segle v srce ubožnega gospodarja, kajti milost božja je bila ž njim in z drugo lilijo sv. Jožefa.

Rad je dal siromak gospodar prenočišče ubožnim beguncem v Egipt. Noč je minula v prijetnih pogovorih, in ko se je drugo jutro sv. družina odpravljala na pot, prosil je gospodar sv. Jožefa, da bi mu dal lilijo. Rad je ustregel sv. Jožef njegovej želji, in ubožni gospodar je vsadil cvetico v posodo in jo skrbno zalival ves čas svojega življenja, ker lilija ni usahnila, dokler je živel ta ubožni gospodar.

A zdaj naj vam povem še o tretjej liliji sv. Jožefa. Po dolgem potovanji se je približala sv. družina Egiptovskeje meji. Vže je bilo videti iz daljave bakrene strehe poganskih templjev, ki so se blestele v žarkih zahajajočega solнца. Nekako tesno je bilo sv. Jožefu pri sreči, ko je opazil, da je po solnčnem zahodu nastala gosta temá. „O da bi imeli vsaj kako baklo, s katero bi si svetili v temnej noči,“ vzdihnil je Jožef. In glej! zdajci se pripogne sveto Dete ter stegne ročici k zemlji, kakor bi nekaj zaželelo. Sv. Jožef pogleda

in vidi v travi poleg ceste nekaj svitlega; bila je bela lilija. Takój jo je utrgal in dal Jezuščku v roki. Ali glej čuda! v cvetličnem venčiču zablestí kelih, ki se je odseval na vse strani. Preko keliha je visela sv. hostija, in v njenej sredini je bilo videti rudeč križec, ki se je svetil kakor žareč ogenj. To prečudno žarečo baklo je podal Jezušček svojemu redniku sv. Jožefu, ki jo je vzprejel z veseljem in molčeč potoval dalje v Egiptovsko mesto. In v resnici bi se moral čuditi vsak in strmeti, ker ta luč nam predstavlja skrivnost óne angelske hrane, s katero Gospod hrani duše svojih vernikov. In ta podoba je bila božjemu Detetu v svetilo na njegovem begu v Egipt.

Srečno je pripotovala sv. družina do prvega egiptovskega mesta pred ajdovski tempelj. Na malikovalsko podobo je padla luč blesteče se lilije. V tem hipu je postala podoba iz belega mramorja črna kakor noč. To je videl duhoven malikovalec in milost božja je prešinila njegovo srce. Povzdignil je glas in dejal kakor v proroškem duhu: „Ti, o lilija, prideš, da zmagaš lotos!“ (Lotos je bila cvetica in podoba egiptovske malikovalske službe božje.) Malikovalski duhoven je nadaljeval: „Tujei! kdo ste in od kod pridete? Bog je z vami in njegova luč vam sveti!“ To rekši, zaklenil je vrata pri templji in se zamislil v globoka premišljevanja. Sv. družina je v tem otišla dalje. Pred hišo, v katerej je luč gorela, ugasnila je lilija v znamenje, da naj tukaj sv. Jožef prosi za prenočišče. To je tudi storil in bili so prijazno vzprejeti.

Lilijo je angel prenesel vrhu gore Golgote. — To vam je, otroci ljubi, legenda o treh lilijah sv. Jožefa. Spominajo naj vas na čisto srcé, ki je najdražji zaklad na zemlji, vir tolažbe in pravega zaupanja na Boga. Čista duša je zmaga malikovanja in nejevere — ter posebno zaupanje v presveti zakrament altarja.

Postl. Alojzij Vakaj.

Kmet in prorok.

Saljivec je šel po poti in videl kmeta, ki je splezal na bukev in sekal veliko vejo, na katerej je stal z obema nogama. Šaljivec reče kmetu: „Norec, kaj delaš? stopi na drugo vejo, ako ne, padla bodeta ti in veja.“ — „Bog me ne prevári! hodi ti po svojih potih,“ odgovori kmet. Komaj je otišel óni človek in kmet je padel z vejo vred na tla, ter dejal: „duše mi, óni človek je prorok!“ To rekši, hiti za njim, pokliče ga in mu reče: „Ti si prorok, ki vse veš, povej mi, kdaj bodem umrl?“ — „Takój, da le tretjič tvoj osel zariga,“ odgovori mu óni. Kmet naloži drva in začne na vso silo goniti osla proti dómu. Ko na poti osel zagleda družega osla — zariga, a kmetič naglo odveže svoj pas, omotá ga oslu okolo gobe in nategne, kolikor najbolj more, rekoč: „Kaj, rjoveš! ali ti je bila kaka sila?“ Osel ne more oddihávati skozi nozdri, pade in se zaduši, a kmet razloži z njega drva, nese jih domóv, govoreč: „Treba ti ni bilo rigati; a jaz vidim raje, da pogineš ti, nego li jaz.“

(Po „Vuku Vrčeviču.“)